

непроменява, нека стоѣтъ неподвижно на мѣстата си, за да са видѣтъ отъ Константинополъ.

Раданъ.

Слушамъ господарю! Противъ заповѣдта ви нищо нѣма стане.

Симеонъ.

Чуй Радане! Ако видиме нѣкоя опасностъ отъ нападаніе на непріятеля, да не отстъпвате, защото Адринополъ е нашъ, отъ тамъ можемъ да имаме помощъ на сѣквѣй частъ.

Раданъ.

Слушамъ господарю! (покланя са и излиза).

Страхилъ.

За нашия народъ господарю, на да ли ще има нѣкогашъ спокойствіе. Не са минува година да не отваряме война.

Симеонъ.

Такава е вижда са съдбата ни. Моето сърдечно желаніе е да има винаги миръ, за да можемъ спокойно да са занимаемъ съ вътрешното устройство на държавата, да пообогатимъ народната си литература, да въздигнемъ още черкови, училища и други общеполезни завѣденія, но какво са може, когато непріятелитѣ ни сѣж много.

Николай.

Сичко което теглимъ, то е отъ византійцитѣ. Отъ завистъ къмъ величіето и славата на държавата ни,